

Birgit Anita Svendsen

1964-2016

PUBLISERT 4. juli 2017

Birgit Svendsens bortgang har skapt et stort tomrom og dypt savn både faglig og personlig. Savnet er sterkt på så mange områder. Hennes faglige bidrag og menneskelige kvaliteter gjorde henne til en høyt skattet kollega og medarbeider. Birgit har gjort en avgjørende innsats innenfor det barneklinske fagmiljøet i Norge, og ga seg aldri når det gjaldt å arbeide for økt kunnskap om barns og foreldres behov. Hennes arbeid med og formidling av barneterapi har vært banebrytende.

Allerede som student viste Birgit et terapeutisk talent av de sjeldne. Hennes evne til tilstedeværelse og lydhørhet var koblet sammen med faglig nysgjerrighet og entusiasme. Tidlig fikk hun en spesiell interesse for den terapeutiske dialogen med barn. Gjennom utfordrende praksisår i barnevernet og barne- og ungdomspsykiatri ble hun skjerpet i sin forståelse av barneperspektivet og betydningen av utviklingsprosesser. Så valgte hun også psykoterapi med barn som fordypning i spesialistutdanningen ved R-BUP Øst og Sør. Hennes faglige søken og evne til å stille seg åpen og utforskende i forståelse av terapeutiske prosesser bidro til et inspirerende læringsklima for alle.

Birgits doktorgradsavhandling og disputas i 2006 om dialoger i barneterapi ble av komiteen beskrevet som et «banebrytende arbeid». Å systematisere og tematisere så komplekse fenomener som kommunikasjonen mellom barn og terapeut er en utfordrende oppgave. Her viste Birgit ikke bare sin skapende evne som forsker, men også en utrolig arbeidsdisiplin og stayerevne. Parallelt med doktorgradsarbeidet var hun i flere år lærer og veileder ved Klinikk for barne- og familierapi ved Universitetet i Oslo, hvor hun formidlet kunnskap og inspirerte studentene i deres terapiopplæring.

Det ble Barne- og ungdomsklinikken ved Institutt for psykologi ved NTNU som ble Birgits fagmiljø de neste ti årene. Her fikk hun en sentral plass både som en solid faglig bidragsyter og miljøbygger. Hun påvirket den internkliniske opplæringen, og argumenterte for nytenkning innenfor terapiformer og struktur. Resultatet var en grundig terapiopplæring for studentene. Hele veien var Birgit sterkt engasjert i å utvikle klinikken, og bidro med all sin praktiske og faglige kompetanse. Hennes faglige bidrag gjennom publisering av bøker og artikler, veiledning av PhD-stipendiater og studenters hovedoppgaver var imponerende. I tillegg til å være teoretisk innsiktsfull viste hun stor kunnskap og forståelse av vitenskapelig metode, i den grad at hun påvirket sine

medarbeideres vitenskapelige tenkning. Hennes ideer og tanker lever videre på klinikken og i forskningsprosjektene hun startet.

I disse årene var Birgit samtidig engasjert ved R-BUP Øst og Sør i Oslo gjennom utviklingen av en tverrfaglig spesialistfordypning i barneterapi. Med styrke formidlet hun til studenter og ledere betydningen av økt forståelse for barneperspektivet. Hun var ikke redd for å utfordre etablerte sannheter om terapi, og understreket betydningen av å ta barns egne opplevelser på alvor. Slik var hun også en pioner i å hevde betydningen av at terapi må bygge på empirisk kunnskap om utviklingsprosesser.

Som medmenneske var Birgit skinnende – lys og strålende, med talent for å spre glede og entusiasme til andre. Hennes evne til å bringe utvidelse og vekst inn i andres liv var enestående, det være seg i terapirommet, blant studenter og kollegaer eller sammen med venner og familie. Selv gjennom en lang og tøff sykdomsperiode ble hennes lys aldri borte. Hennes latter og vidunderlige sans for humor gir fortsatt gjenklang. Minnene og sporene hun har satt, kommer til å vokse videre hos alle som har møtt henne.

Birgit etterlater seg mann og to tenåringer, våre tanker går til dem.

På vegne av kollegaer og stipendiater ved Institutt for psykologi, NTNU, kollegaer ved Klinikk for barne- og familierapi ved UiO og kollegaer ved R-BUP Øst og Sør

Karl Henry Jacobsen, Bjørg Røed Hansen, Unni Tanum Johns, Heidi Brautaset og Ingeborg Egebjerg

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 55, nummer 7, 2017, side 679